

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové ve věci

žalobce: **P. L.**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Macákem
sídlem Kolínská 13, Praha 3

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, č. j. 842/2013-160-SPR/4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou, podanou v zákonné lhůtě u Městského soudu v Praze, domáhá přezkoumání a zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 7. 2017, č.j. 842/2013-160-SPR/4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce směřující proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravně správních činností (dále jen „správní orgán I.stupně“) ze dne 27. 4. 2010, č.j. MHMP 378208/2010, sp. zn. S-MHMP 987886/2009, kterým byly zamítnuty námitky žalobce proti provedení záznamu bodů

v registru řidičů jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 19.11.2009 se potvrdil (dále jen „zamítnutí námitek“).

2. Žalobce uvedl, že řízení o námitkách proti záznamu bodů do bodového hodnocení žalobce trvalo téměř 8 let, z toho více než sedm let se žalovaný zabýval odvoláním žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, aniž by ve věci učinil jediný úkon vedoucí k vyřízení věci. Žalobce se na délce správního řízení žádným způsobem nepodílel, v odvolání byly uvedeny konkrétní výhrady proti oprávněnosti jednoho ze zaznamenaných přestupků, kdy v této věci podal také podnět k zahájení přezkumného řízení. Žalobce byl v situaci, kdy extrémně dlouhou dobu v rozporu s platnou právní úpravou i základními principy probíhalo řízení o námitkách. V rámci tohoto období byl v souladu s § 123f odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) přerušen běh lhůty stanovené v § 123c odst. 3 tohoto zákona a žalobce byl nadále držitelem řidičského oprávnění. K pozbytí řidičského oprávnění došlo až nabytím právní moci správního rozhodnutí, k němuž došlo bez časové návaznosti na dopravní přestupky spáchané žalobcem v průběhu roku 2009.
3. Žalobce si je vědom skutečnosti, že v řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů zkoumá příslušný správní orgán pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro jejich záznam a zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a ve správné výši bodového ohodnocení. Zároveň žalobce připouští, že se mu nepodařilo zpochybnit správnost rozhodnutí ve věci blokového řízení o jednom z přestupků. Žalobce má přesto za to, že v tomto konkrétním případě lze označit napadené správní rozhodnutí za nezákonné, a to zejména vzhledem k délce nečinnosti žalovaného jakožto odvolacího správního orgánu. V případě rozhodování správního orgánu o každém z jednotlivých dopravních prostředků by již uplynula prekluzivní lhůta k projednání přestupku a došlo by k zániku odpovědnosti žalobce. Dle žalobce by se mělo analogicky použít ustanovení o prekluzi na řízení o námitkách. U jednoho z přestupků zaznamenaných v evidenční kartě řidiče pod bodem 1. (držení mobilního telefonu za řízení) došlo v mezidobí od jeho spáchání do právní moci rozhodnutí ke snížení bodového ohodnocení ze tří na dva body, což koresponduje s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 As 114/2014.
4. Dále odkazuje žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č.j. 9 As 140/2015, ze kterého vyplývá povinnost příslušného správního orgánu rozhodnou o námitkách podaných stěžovatelem. Ačkoliv není stanovena lhůta pro rozhodnutí o námitkách, žalobce by zde dovodil lhůtu 30 dnů s odkazem na ust. § 71 zákona č. 500/2004 Sb. správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „spr.ř.“).
5. Žalobce odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, č.j. 6 As 114/2014, ze kterého vyplývá, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů je trestem ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Tento trest přišel pro žalobce s velkým zpožděním. Žalobce upozorňuje, že v rámci trestního řízení má extrémní a nedůvodná délka procesu v souladu s ustálenou judikaturou zpravidla vliv na výši uloženého trestu, a to s ohledem na účel trestu. U uloženého trestu dle žalobce absentuje výchovné a preventivní působení na jeho osobu. Žalobce se dopustil v rozmezí let 2008–2009 jednání, které naplňovaly znaky jednání přestupkového a v jednom případě též skutkovou podstatu trestného činu, za tato jednání byl řádně potrestán, včetně zákazu činnosti-řízení motorového vozidla, tresty si řádně odbykal. Od posledního ze zaznamenaných

přestupků do nabytí právní moci napadeného rozhodnutí, tedy po dobu téměř 8 let, se žalobce dopustil v roce 2011 jediného přestupku, který mu byl zaznamenán do evidenční karty řidiče. Je tedy zřejmé, že žalobce se ze svých dřívějších chyb poučil a svým dlouholetým jednáním prokázal, že neztratil odbornou způsobilost k řízení motorového vozidla. Nepříznivé následky uvedené v § 123c zákona o silničním provozu tedy přicházejí v době, kdy si jejich působení nelze spojit s někdejší protiprávním jednáním žalobce a dají se označit za kontraproduktivní. Tyto nepříznivé následky jsou pro žalobce do jisté míry materiálně likvidační, když vozidlo užívá ke každodennímu dojíždění do zaměstnání. Za normálních okolností by měl žalobce po dobu běhu správního řízení opakovaně nárok na odečet bodů dle § 123e zákona o silničním provozu, k čemuž přes jeho žádost nikdy nedošlo.

6. Žalobce zároveň v žalobě žádal o přiznání odkladného účinku uvedené žaloby. Soud usnesením ze dne 15.12.2017, č.j. 11 A 174/2017-30, návrh na přiznání odkladného účinku zamítl. Žalobce řádně netvrdil ani neprokázal předpoklady pro přiznání odkladného účinku, žalobce pouze obecně konstatoval, že považuje za nesporné, že právní následky rozhodnutí pro něj znamenají zásadní společenskou a materiální újmu. Soud rovněž přihlédl k tvrzení žalovaného, že přiznání odkladného účinku by bylo v rozporu s veřejným zájmem, neboť bodový systém je nástrojem k zajištění bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích, přispívá k ochraně života, zdraví a majetku účastníků silničního provozu.
7. Žalovaný ve svém vyjádření shrnul průběh řízení před správními orgány. Funkce bodového systému spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenány body do určité výše. Za přestupek nebo trestný čin je tak řidiči uložena sankce podle zákona o silničním provozu, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň, jde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, je mu zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič své řidičské oprávnění. Zákon o silničním provozu v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtu bodů za tato jednání. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, tedy nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno.
8. Žalovaný uvádí, že ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu rozlišuje řízení o jednotlivých přestupcích od řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů. Předměty těchto řízení jsou odlišné. V řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů lze zkoumat především to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení v souladu s přílohou k zákonu o silničním provozu. K námitce uplynutí několika let od podání odvolání žalovaný uvádí, že cílem bylo věc především snadno vyřídit, ale jelikož zákon nestanoví prekluzivní dobu, je nutné věc posoudit a v případě nezjištění vad nezbyvá odvolacímu správnímu orgánu, než rozhodnutí potvrdit, byť s průtahy vzniklými z důvodu dlouhodobé přetíženosti věcného odboru. Žalovaný připouští, že věc nebyla vyřízena v zákonem stanovené lhůtě. Žalovaný odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze, ze dne 23.11.2017, č.j. 5 A 153/2017-36, podle kterého jsou lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 spr.ř. lhůtami pořádkovými, s jejichž marným uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky. I po jejich uplynutí lze

ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože zmeškání pořádkové lhůty k vydání rozhodnutí je vadou řízení, není ji možné považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem. Úmyslem žalovaného nebylo krátit žalobci práva, ale žalobce se v průběhu odvolacího řízení nijak nedotazoval na stav věci, ani si žádným způsobem nestěžoval na průběh správního řízení, i přes to, že mohl využít institutu ochrany před nečinností dle § 80 spr.ř.

9. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že 7.12.2009 bylo žalobci doručeno oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a výzva k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. Dne 11.12.2009 byly správnímu orgánu I. stupně doručeny námitky proti provedení záznamu bodů v registru řidičů. Námitky žalobce podal proti záznamu přestupku uvedenému v evidenční kartě pod č.j. KRPB-100589/PŘ-2009-060212, k tomu uvedl, že lze mít vážné pochybnosti o tom, že uvedené blokové řízení bylo vedeno v souladu s příslušnými právními předpisy, žalobce si nebyl spáchání přestupku ani účasti v řízení o něm vědom. Dne 18.2.2010 se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a do protokolu uvedl, že trvá nadále na všech skutečnostech uvedených v námitkách.
10. Dne 27.4.2010 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o zamítnutí námitek, kterým zamítl námitky žalobce jako nedůvodné a provedený zápis 12 bodů potvrdil. V tomto rozhodnutí správní orgán uvedl, že není oprávněn zkoumat zákonnost či správnost pravomocných rozhodnutí a uložených blokových pokut. Body byly v rámci bodového hodnocení řidiče zaznamenány plně v souladu se zaslanými oznámeními o uložení pokuty v blokovém řízení tak, jak je stanoveno v příloze k zákonu o silničním provozu. Žalovaný ke dni 19.11.2009 dosáhl v souladu s § 123c odst. 1 zákona o silničním provozu celkového počtu 12 bodů. Připsání bodů řidiči není trestem, ale administrativním opatřením. Záznam bodů plně odpovídal pravomocnému rozhodnutí, které bylo pro evidenční správní orgán závazné.
11. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, ve kterém uvedl, že požádal příslušný orgán Policie ČR o nahlédnutí do spisu o přestupku, který mu nebyl umožněn. Bez tohoto nahlédnutí do spisu není schopen řádně zhodnotit zákonnost řízení ve věci přestupku a podat kvalifikovaný návrh na zahájení přezkumného řízení ve věci. Žalobci nebyla umožněna kvalifikovaná obrana proti provedení patrně neoprávněného záznamu bodů do evidenční karty řidiče a bez součinnosti správních orgánů nemůže žalobce ve věci řádně uplatňovat a hájit svá práva. Správní orgán I.stupně nadto nerozhodl o opakovaném návrhu na přerušování řízení. Dne 21.6.2010 žalobce doplnil odvolání o sdělení, že dne 21.6.2010 podal podnět k zahájení přezkumného řízení k č.j. KRPB-100589/PŘ-2009-060212, v tomto uvedl, že lze důvodně pochybovat o tom, že rozhodnutí bylo vydáno v souladu s právními předpisy, a to vzhledem k nedostatečnému důkaznímu materiálu založenému ve spise.
12. O odvolání žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím ze dne 17.7.2017, kterým zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zamítnutí námitek potvrdil. V napadeném rozhodnutí žalovaný shrnul průběh řízení, které napadenému rozhodnutí předcházelo. Žalovaný zdůraznil, že správní orgán I.stupně je v předmětném řízení o námitkách oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam v registru řidičů, zda tento záznam byl proveden zcela v souladu se způsobilým

podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení jednání obsaženému v příloze k zákonu o silničním provozu. Dle ust. § 123b odst. 2

zákonu o silničním provozu se záznam v registru řidičů provede na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, rozhodnutí o uložení sankce za přestupek či o uložení trestu za trestný čin nebo na základě rozhodnutí o podmíněném odložení podání návrhu na potrestání či podmíněném zastavení trestního stíhání. V daném případě byly podklady, a to dvě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení a jeden pravomocný trestní příkaz, shledány způsobilými pro záznam v registru řidičů. Ale správní orgán I.stupně v řízení o námitkách zásadně nepřezkoumává správnost a zákonnost aktů orgánů veřejné moci, neboť je na ně nutné nahlížet jako na správné a zákonné do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zruší. V průběhu celého řízení před správním orgánem až do rozhodnutí odvolacího správního orgánu nedošlo ke zrušení žádné pokuty uložené v blokovém řízení ze strany Policie ČR. Je zřejmé, že předmětné pokuty byly uloženy v souladu s právními předpisy a námitky žalobce proti provedeným záznamům bodů nebyly důvodné.

13. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě, neboť jejich rozsahem je vázán, při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů - dále jen „s.ř.s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání, neboť žalobce i žalovaný s projednáním bez nařízení ústního jednání vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
14. Žalobce namítal skutečnost, že správní řízení trvalo bez jeho zavinění téměř osm let a k pozbytí řídičského průkazu došlo bez jakékoliv časové návaznosti na dopravní přestupky spáchané žalobcem v průběhu roku 2009. Soud konstatuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 71 spr.ř. je lhůtou procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Při posuzování povahy této konkrétní lhůty soud vycházel analogicky ze stejných teoretických úvah, jako Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.9.2012, č.j. 9 As 114/2011-58. Teorie rozlišuje 2 typy lhůt a to lhůty hmotněprávní (preklusivní, propadné) a lhůty procesní (pořádkové, soudcovské). Zatímco se zmeškáním hmotněprávních lhůt je spojen jasný následek v podobě zániku práva a tyto lhůty nelze vrátet ani prominout, procesní lhůty jsou lhůty stanovené především v rámci snahy o efektivní řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením procesních lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu., zatímco u hmotněprávních lhůt zákon upravující tyto lhůty stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledky. Přestože ustanovení § 71 spr.ř. stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, není z něj patrné, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty ve věci pokračovat či vydat rozhodnutí. Pokud by tomu tak bylo, nebylo by v zákoně ustanovení k ochraně proti nečinnosti dle § 80 odst. 1 spr.ř., jelikož by již samotným uplynutím lhůty správní orgány pozbyly možnost věc projednat a rozhodnout, ani nadřízený orgán by tak neměl možnost učinit opatření proti nečinnosti.
15. Také ustálená judikatura považuje lhůty dle § 71 spr.ř. za pořádkové. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 22.7.2011, č. j. 9 A 128/2010-33 uvádí, že: „nedodržení zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí ze strany správního orgánu I. stupně nemůže být důvodem pro zrušení takového rozhodnutí. Uvedená lhůta je zcela jednoznačně lhůtou toliko

pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.“ Městský soud v Praze poté v rozsudku ze dne 23.11.2017, č.j. 5 A 153/2017-36, na který odkazuje žalovaný, uvádí, že: „(...) lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 správního řádu jsou podle ustálené judikatury lhůtami pořádkovými, s jejichž marným uplynutím zákon automaticky nespojuje žádné negativní následky; i po jejich uplynutí lze ve věci vést správní řízení a vydat rozhodnutí. Přestože je tedy zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí, jakož i neefektivní vedení správního řízení vadou řízení, není je možno považovat za podstatná porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, která by mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Bez dalšího proto nedodržení lhůty ani neefektivnost vedeného řízení nepředstavuje důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí soudem.“

16. Lhůta pro vydání rozhodnutí je tedy svou povahou lhůtou pořádkovou a samotné nedodržení této lhůty nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Porušení lhůty může být titulem pro náhradu škody nebo nemajetkové újmy podle zákona č. 82/1998 Sb., o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím, nebo nesprávným úředním postupem a o změně zákona České národní rady č. 358/1992 Sb., o notářích a jejich činnosti (notářský řád), ve znění pozdějších předpisů. V určitých případech by porušení lhůty pro vydání rozhodnutí mohlo vést k jiným řízením (podání žaloby proti nečinnosti dle § 79 a násl. s.ř.s. nebo žaloby zásahové dle § 82 a násl. s.ř.s.).
17. Žalobce dále namítal, že by se na řízení o námitkách měla analogicky použít i prekluzivní lhůta k projednání přestupku podle které by došlo k zániku odpovědnosti žalobce. V tomto bodě soud zdůrazňuje, že řízení o námitkách je odlišné od řízení o přestupku. Zde dotčené řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru není řízení, ve kterém by se posuzoval daný přestupek a odpovědnost žalobce. K provedení záznamu v registru dle § 123b odst. 1 a 2 zákona o provozu na pozemních komunikacích je naopak rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu potřeba jako podklad a řízení o přestupku tak předchází řízení o námitkách proti záznamu bodů. Z toho vyplývá i konstantní judikatura týkající se možnosti přezkumu v rámci řízení o námitkách, na kterou žalobce sám v žalobě upozornil. Podle této judikatury je správní orgán rozhodující v řízení o námitkách proti provedení záznamu oprávněn zkoumat pouze to, zda existuje způsobilý podklad pro záznam, zda byl záznam proveden v souladu s tímto způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá v příloze k zákonu obsaženému bodovému hodnocení jednání (např. rozsudek NSS ze dne 6.8.2009, č.j. 9 As 96/2008 – 44, rozsudek NSS ze dne 4.12.2013, č.j. 6 As 67/2013-16). Na tomto přístupu nezmění nic ani usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č.j. 6 As 114/2014-55, který konstatoval, že záznam stanoveného počtu bodů v registru řidičů podle § 123b odst. 1 zákona o provozu na pozemních komunikacích, je „trestem“ ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
18. Řízení o přestupku a řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru jsou dvě typově odlišná řízení, která se řídí jinými zásadami a která mají jiné procesní postupy. Nelze tedy analogicky převzít ustanovení o prekluzivní lhůtě z přestupkového zákona, když zákon o provozu na pozemních komunikacích má v § 123 f odst. 4 vlastní úpravu,

podle které podá-li řidič po dosažení celkového počtu 12 bodů námitky proti provedenému záznamu bodů, běh lhůt stanovených v § 123c odst. 3 se přerušuje ode dne doručení námitek příslušnému obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností do dne, v němž rozhodnutí podle odstavce 3 nabude právní moci. Citované zákonné ustanovení naprosto jasně definuje od kdy do kdy se přerušuje běh lhůt a správní orgán ani soud tak nemá prostor používat analogicky ustanovení přestupkového zákona.

19. Žalobce uvedl, že u jednoho z přestupků zaznamenaných v evidenční kartě řidiče došlo v mezidobí od jeho spáchání do právní moci rozhodnutí ke snížení bodového ohodnocení ze tří na dva body, což koresponduje s rozhodnutím Nejvyššího správního soudu sp.zn. 6 As 114/2014. Nejvyšší správní soud se v rozsudku ze dne 27. 4. 2016. čj. 6 As 60/2016-23 touto otázkou zabýval a dospěl k závěru, který shrnul v právní větě následovně: „*Při záznamu bodů do registru řidičů se zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele (čl. 40 odst. 6 věta druhá Listiny základních práv a svobod) ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 6 As 114/2014-55, č. 3339/2016 Sb. NSS, uplatní toliko v těch případech, kdy ke změně zákona v pachatelův prospěch (ke snížení počtu bodů zaznamenávaných za daný přestupek) došlo v období mezi spácháním přestupku a okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí o tomto přestupku. Usnesení rozšířeného senátu čj. 6 As 114/2014-55 nelze interpretovat tak, že by správním orgánům až v řízení o námitkách příkazovalo v případech, kdy byl přestupek spáchán i o něm bylo pravomocně rozhodnuto před změnou právní úpravy, znovu rozhodovat o „potrestání“ přestupce a revidovat body zaznamenané v registru řidičů jen proto, že v době po uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku a před námitkovým řízením došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele.*“ Správní orgán I.stupně ani žalovaný nemohl znovu přezkoumávat výši trestu a tuto případně nějak revidovat z toho důvodu, že od uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení nebo nabytí právní moci rozhodnutí o přestupku došlo ke změně zákona ve prospěch pachatele.
20. Žalobce dále namítal, že v posledních letech se nedopustil žádného přestupku, uložený trest nebude mít žádný preventivní nebo výchovný efekt. Dle žalobce by za normálních okolností měl pod dobu správního řízení opakovaně nárok na odečet bodů dle § 123e zákona o silničním provozu. V tomto ohledu soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 5. 2011, čj. 8 As 23/2010-89, ve kterém uvádí, že negativním důsledkem opakovaného porušování předpisů o provozu na pozemních komunikacích je dosažení 12 bodů a pozbytí odborné způsobilosti k řízení motorového vozidla. Nejvyšší správní soud v tomto rozhodnutí také došel k závěru, že: „*(...) v případě, že řidič již dosáhne dvanácti bodů, a to nezávisle na přerušení běhu lhůt daných v § 123c odst. 3 zákona, nemůže se takto získaných bodů zbavit řádným chováním, s nímž počítá § 123e odst. 1, ale pouze cestou jinou, stanovenou v ustanoveních § 123d odst. 1 a 3 zákona, která upravují, jakým způsobem musí řidič postupovat při dosažení dvanácti bodů.*“ To znamená, že k nabytí způsobilosti může dojít pouze postupem dle § 123d tohoto zákona, tedy uplynutím jednoho roku ode dne pozbytí řidičského oprávnění a prokázáním, že se žadatel podrobil přezkoušení z odborné způsobilosti. Již získaných 12 bodů a následků z toho vyplývajících se řidič nemůže zbavit řádným chováním, byť by v důsledku odkladného účinku podání námitek proti záznamu o dosažení 12 bodů nadále disponoval řidičským oprávněním.
21. K námitce ukládání nižších trestů v trestním řízení v případě dlouhého řízení soud uvádí, že je opět nutné rozlišovat řízení o přestupku a řízení o námitkách proti záznamu bodů.

Správní orgán I.stupně ve zde dotčeném případě zaznamenává dosažený počet bodů a v případě dosažení stanoveného maxima oznamuje toto řidiči a vyzve ho k odevzdání řidičského průkazu, v řízení o námitkách zase provádí přezkum v mezích již výše uvedených. Ani žalovaný v rámci řízení o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí námitek neměl možnost přezkoumávat výši trestu s ohledem na délku řízení. Správní orgán I. stupně ani žalovaný nezvažuje, jaký trest za správní delikt má uložit, a nemá tedy ani možnost žádným způsobem tento již uložený trest revidovat.

22. Ve věci není pochyb o tom, že žalovaný vydal napadené rozhodnutí s velkým prodlením a ze správního spisu nevyplývá, že by v tomto mezidobí činil nějaké nezbytné úkony pro vydání rozhodnutí ve věci. Délka řízení ale sama o sobě nezpůsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť lhůty k vydání rozhodnutí dle § 71 spr.ř. jsou lhůtami procesními. Nedodržení této lhůty proto není důvodem ke zrušení rozhodnutí, stejně tak následné pozitivní chování žalobce není důvodem pro zrušení rozhodnutí. S marným uplynutím lhůty k vydání rozhodnutí je spojena výhradně povinnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti, jakmile se o nečinnosti dozví. Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti je oprávněn podat také účastník řízení. Žalobce tohoto oprávnění nevyužil a neučinil žádné kroky směřující k ukončení nečinnosti žalovaného. S přihlédnutím ke shora uvedenému je zřejmé, že žalovaný nepochybil a postupoval v souladu se zákonem, když zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žaloba tedy není důvodná, proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
23. Výrok o nákladech v řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. března 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu